

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114011710
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3114011710.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Františka Kováča v trestnej veci proti obžalovanému I. N., nar. XX.X.XXXX v C., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 2. júla 2015 odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. februára 2015, sp. zn. 3T/119/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky krajskej prokuratúry z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. februára 2015, sp. zn. 3T/119/2014 bol obžalovaný I. N. podľa § 285 písm. a/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 3.10.2014 pod sp.zn. 1Kv 24/10-3300-134, doručenej Okresnému súdu Trenčín dňa 7.10.2014, pre skutok kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v období od septembra 2009 do 20. januára 2010 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby na Mierovom námestí č. 1 v Ilave, pred inými osobami vyslovil viaceré vulgárne vyhrážky fyzickej likvidácie a vyhrážal sa usmrtením prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. J. I. v priamej súvislosti s uskutočneným výkonom jej právomocí, spočívajúcim vo výkone dozoru nad prípravným konaním a zastupovaním prokuratúry v konaní pred súdom v trestnej veci vedenej proti odsúdenému I. N. na Generálnej prokuratúre SR pod sp. zn. IV Gv 1/2007, pričom tieto vyhrážky vzhľadom na okolnosti a osobu páchatel'a boli spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z ich reálneho uskutočnenia, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej pätnásťdňovej lehote ho včas podaným odvolaním napadla v neprospech obžalovaného prokurátorka krajskej prokuratúry pre nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného I. N., t.j. výrokov o vine a treste. Prokurátorka v písomnom odôvodnení odvolania namietala správnosť výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a poukázala na to, že aj keď obžalovaný spáchanie skutku od začiatku trestného stíhania zásadne popiera, z jeho spáchania bol jednoznačne usvedčovaný predovšetkým priamymi dôkazmi - svedeckými výpoveďami Q. W., N. Y., I. G. a N. R. a čiastočne aj I. H., ktoré sú vo vzájomnej zhode, neprotirečia si a jednoznačne potvrdzujú, že obžalovaný I. N. sa viackrát vyhrážal fyzickou likvidáciou prokurátorky JUDr. J. I. a okolnosť, že tieto vyhrážky boli mienené vážne, vyplýva aj z prejavu obžalovaného v jeho predchádzajúcej trestnej veci, ako aj z jeho prejavov agresivity a výbuchov zlosti pred ďalšími odsúdenými. O nepriateľskom a nenávisťom postoji obžalovaného pritom svedčí aj svedecká výpoveď poškodenej JUDr. J. I., ako aj skutočnosť, že obžalovaný vníma svoje odsúdenie ako nezákonné, nespravodlivé a zo strany orgánov činných v trestnom konaní aj ako vykonštruované, z

čoho zrejme pramení aj motív jeho konania. Správanie obžalovaného pritom nie je možné podceňovať, pretože po vyhodnotení všetkých dôkazov v ich súhrne je treba konštatovať, že od obžalovaného možno očakávať čokoľvek a jeho vyhrážky boli schopné vyvolať obavu, že ich uskutoční, keď navyiac jeho správanie nie je možné podceňovať aj z toho pohľadu, že ide o bývalého elitného policajta so špeciálnym výcvikom. Výpovede svedkov, ktorí vyhrážky obžalovaného nepočuli je potrebné hodnotiť v súhrne s výpoveďami svedkov, ktorí vyhrážky na adresu JUDr. J. I. počuli a nemožno niektorým výpoveďiam prikladať vyššiu vážnosť ako iným výpoveďiam. Výpovede svedkov, ktorí vyhrážky nepočuli, neodôvodňujú jednoznačný záver, že skutok sa nestal. Práve naopak, skutok sa stal tak, ako je opísaný v obžalobe a svedkovia, ktorí vyhrážky obžalovaného počuli, teda aj vnímali svojimi zmyslami, o tomto aj potom vypovedali a v priamych svedeckých výpoveďiach opísali, kedy, kde a za akých okolností boli prednesené. Na základe uvedených dôvodov navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný I. N. prostredníctvom obhajcu i sám vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky uviedol, že prokurátorka sa v odôvodnení svojho odvolania podaného v jeho neprospech sústredila na výpoveď jednotlivých svedkov, ktorých rozdelila na svedkov vypovedajúcich buď v jeho prospech, alebo v jeho neprospech a vyslovila úvahy o ich vierohodnosti, pričom ako objektívne vyhodnotila výpovede svedkov Q. W., N. Y., I. G., N. R. a I. K. s poukazom na to, že samotná skutočnosť vyslovená svedkami v prospech obžalovaného, že títo nepočuli v inkriminovanom čase vyhrážky obžalovaného na adresu poškodenej JUDr. J. I., ešte nepotvrďuje nepravdivosť vyjadrení svedkov v neprospech obžalovaného. Podľa odvolateľky nebol zabezpečený žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by uvedených svedkov usvedčoval z nepravdivých výpovedí. Naproti tomu okresný súd pri hodnotení dôveryhodnosti výpovedi jednotlivých svedkov dôvodne vychádzal najmä z reálne preukázaných skutočností, ktoré súviseli s okolnosťami ovplyvňujúcimi ich výpovede. Takýmito skutočnosťami boli v prejednávacom prípade vzťahy medzi obžalovaným a jednotlivými svedkami, keď pritom z podrobne vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo dostatočne až jednoznačne preukázané, že práve vzťahy medzi obžalovaným a tzv. usvedčujúcimi svedkami (W., Y., G. a R.) boli vážne narušené práve schváľnosťami až šikanou, ktorých sa uvedení svedkovia voči obžalovanému dopúšťali vzhľadom na jeho predchádzajúce zaradenie v Policajnom zbore SR. Takéto negatívne správanie uvedených svedkov voči obžalovanému jeden z nich - I. K. aj potvrdil. Ďalší svedkovia a to I. Y., C. H., I. H. i M. S. a nepriamo i väzenský kaplán N. N. pritom potvrdili, že najmä odsúdení W. a Y. obžalovaného znenávideli najmä po tom, ako sa zistilo, že obžalovaný bol pred výkonom trestu policajt. Najmä svedok I. Y., ktorý bol veliteľom izby, na ktorej bol obžalovaný ubytovaný, okrem iného uviedol, že svedok W. sa vyjadril, že po napísaní podania na obžalovaného na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky bol vďaka tomu v Leopoldove preradený do nižšej diferenčnej skupiny. Z výpovedí svedkov vypovedajúcich v neprospech obžalovaného jednoznačne vyplývajú skutočnosti, ktoré odôvodnene vyvolávajú pochybnosti o vierohodnosti ich výpovedí a preto okresný súd v napadnutom rozsudku správne uviedol, že tieto výpovede boli vykonané účelovo s cieľom poškodiť obžalovaného a okresný súd ich preto správne vyhodnotil ako neverohodné a účelové v snahe obžalovaného poškodiť. Na druhej strane poukázal na to, že oproti uvedeným skutočnostiam svedčiacim minimálne o vážnej pochybnosti o vierohodnosti výpovedí svedkov vypovedajúcich v neprospech obžalovaného, v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní neboli zistené ani konštatované žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali výpovede tých svedkov, ktorí uvádzali skutočnosti v prospech obžalovaného. Aj vzhľadom na vážne rozpory vo výpoveďiach svedkov vypovedajúcich v jeho neprospech navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa o jeho oslobodení spod obžaloby v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a teda, aby odvolanie prokurátorky zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 24. marca 2015, vykonal dňa 2. júla 2015 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorkou napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivito i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. Pritom podrobne a v súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného I. N. spod obžaloby a pre ktoré dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje.

Okresný súd na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré veľmi podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil, že vykonané dôkazy nielenže pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia, keď podľa jednej, prezentovanej obžalobou na podklade svedeckých výpovedí Q. W., N. Y., I. G., N. R. a I. K., sa skutok uvedený v obžalobe, pre ktorý je obžalovaný I. N. stíhaný, mohol stať spôsobom v nej uvedeným, avšak podľa druhej, prezentovanej obžalovaným I. N. v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa tam uvedeným spôsobom nestal a obžalovaný ho teda ani spáchať nemohol, ale zároveň nepostačujú na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o tejto podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzií (možností) zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti. Takýto záver nemožno preto vyvodiť len na podklade dôkazov, na ktoré poukazovala v odvolaní prokurátorka, keď tieto dôkazy i ďalšie vo veci okresným súdom vykonané dôkazy, na ktoré poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť), podľa ktorej sa predmetný skutok nestal a teda obžalovaný I. N. ho nespáchal. Dôkazy, na ktoré poukazovala v odvolaní prokurátorka, umožňujú vyvodzovať len podozrenie, že žalovaný skutok sa mohol stať spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a že ho obžalovaný mohol spáchať, ale zároveň, najmä keď vykonané dôkazy pripúšťajú záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a keď nevylučujú jeho obhajobu, že nekonal spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu, nepostačujú na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine. Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obvinenému musí byť vina preukázaná. Vzhľadom na to, že nebolo možné jednoznačne a bez pochybností určiť, ktorá z dvoch možností skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, okresný súd správne zvolil tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a podľa § 285 písm. a/ Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú, a tak je tomu aj v posudzovanom prípade, aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu. Okresný súd takto postupoval, preto jeho záver o oslobodení obžalovaného I. N. zodpovedá stavu veci a zákonu.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhla vyhodnotiť inak, než ako to urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo

a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne a podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolanie prokurátorky podané v neprospech obžalovaného I. N. za dôvodné, preto jej odvolanie podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.